

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΩΜΙΕ

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΥΡΙΕ, κύριε, επιτρέψτε μου να σας απασχολώω ένα λεπτό. Με συγχωρήτε, κάνε πολύ κρύο απόψε. Η νύχτα εινε σκοτεινή κι όλα εινε μαύρα σαν την Κόλαση! Κι' εγώ κρούω και πενιάω! Έχω να φάω δυο μέρες, κύριε!...

Η ραγιμένη φωνή του αλήτου έσχιζε τ' αυτιά των διαβατών που περπατούσαν γρήγορα στο δρόμο. 'Ο αέρας κουνούσε με λύσσα τὰ σκελετωμένα δένδρα κι' ένα παραθυρόφυλλο χτύπησε δυνατά κι' ήταν έτοιμο να κατακυρήξη στο πεζοδρόμιο.

Ήταν μιά εφιαλτική νύχτα. Οι άνθρωποι βόδιζαν με σκυμένο τὸ κεφάλι, γιά να προφυλάγονται από τὸ διαβολόκαιρο και τρώαζαν: κάθε τόσο από τὸ ηλεκτρικό φῶς των αυτοκινήτων, πού τους στράβωνε. Και σαν να μὴν έφταναν δλ' αὐτά, μιά λεπτή, διαπεραστική θρογγή λάσπανε τους δρόμους και γυάλιζε τὴν ασφαλτο. Έκεινη τὴν ὥρα στὴν ὁδο πού ζητιάνευε ὁ ἀλήτης, φάνηκαν δυο ἄνθρωποι. Ήταν καλά τυλιγμένοι στοὺς μωσαμάδες τους και τὰ κασκέττα τους έκρυβαν τὸ πρόσωπό τους. 'Όταν έφταναν μπροστα στὸν ἀλήτη, ὁ ένας στάθηκε ἀπότομα, έβγαλε ένα χαρτονόμισμα ἀπ' τὸ πορτοφόλι του, τὸ έβαλε στὸ χέρι του ζητιάνου και συνέχισε τὸ δρόμο του. 'Ο ἄλλος τὸν κούταξ' ἀπορώσιας.

—Τί σοὺ ἦρθε, Μπίλλυ, να σταθῆς τώρα μ' αὐτὸ τὸν παλιόκαιρο, γιά να έλεησῆς ένα ζητιάνο. Μήπως θάλθηκες να πᾶς στὸν Παράδεισο; τοὺ εἶπε ειρωνικά.

—'Ο Μπίλλυ τὸν χτύπησε δυνατά στὸν ὤμο.

—Θά σοὺ εἰρηγήσω, Φρέντ, τοὺ ἀπάντησε, γιάτι πάντα κάτι τέτοιες νύχτες γίνουμαι καλός. Μά στάσου πρώτα να φτάσουμε στὸ σπίτι μου. Κάνε τόσο κρύο έξω στὸ δρόμο.

—'Υστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ Φρέντ Τζάκσον κι' ὁ Μπίλλυ Ντίκενς καθόντουσαν εἰς δυο ἀναπαυτικές πολυθρόνες. Μπροστὰ τους έθραζε ένα ἀσημένιο σαμοθάρκι και στὰ φυλιτζάνια ὄχιζε τὸ εὐωδιαστὸ τσάι τῆς Κίνας.

—Λοιπόν, Μπίλλυ, περιμένω τὴν ἱστορία σου! Έκανε ὁ Φρέντ περίεργος, ἀνάθοντας ένα τσιγάρο. Φρόντισα ὅμως να ἔχη πολλὰ φαντάσματα μολτηρόδη ἐγκλήματα και τραγικές δολοφονίες... 'Ετσι θά πῶ ὅτι πέρασα κι' ἐγώ ένα βράδυ τρόμου στὸ σπίτι του φίλου μου, ἐνῶ έξω λυσσομανούσε ὁ Βορρᾶς.

—'Η ἱστορία μου, Φρέντ, εινε πάρα πολὺ ἄπλη. 'Ενα πρωτ', ὕστερ' ἀπὸ μιά τέτοια νύχτα, βρέθηκε νεκρός έξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου ένας ἄνθρωπος. Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε πεθάνει ἐξ αἰτίας μου. Μὴ με κούταξ' μ' αὐτὸ τὸ εἰρωνικό βλέμμα. Ξέρεις τί δέν εἶμαι καθόλου αἰσθηματικός. Κι' ὅμως, εινε μερικὲς στιγμές, πού και τὰ πιὸ ἄγρια θηρία συγκινούνται. 'Ακουσε και θά δῆς ἀν ἔχω δίκιο.

Πάνε πέντε χρόνια τώρα, πού ἀγάπησα καί πρώτη και τελευταία φορά. Μ' αὐτὴ ἡ ἀγάπη δέν έμοιαζε σαν τις ἄλλες! Ήταν ένα πάθος, μιά τρέλλα, πού δέν μ' ἄφηνε να ἡσυχάσω και ν' ἀφοσιωθῶ στις μελέτες μου! 'Επαρῆνα τότε τὸ διπλόμου μου ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο. Καταλαθαίνεις λοιπόν ὅτι χρειαζόταν να ἔχω ἡσυχία και καθαρό μυαλό. Κι' ὅμως, αὐτὴ τὴν περίσταση εἶχε διαλέξει ὁ ἔρωτας γιά να τρυπήσῃ τὴν καρδιά μου και να μ' ἀναστατώσῃ. 'Εκείνο τὸν καιρὸ, γιά να ξεζαλιζῶμαι ἀπὸ τὸ πολὺωρο διάβασμα, πήγαινα σ' ένα ἡσυχό καφενεῖο τῆς ὁδο Ρασπατί, καθόμουσ οὐ μὴ γωνιά και διάβαζα τις ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες. Εἶχε περάσει μιά ἔβδομάδα, πού ἔκαν' αὐτὴ τὴν τακτικὴ ζωῆ, ὅταν ένα βράδυ πλησίασε στὸ τραπέζι μου ένας ἡλικιωμένος κύριος, μὸς ζήτησε τὴν ἄδεια και κάθισε. 'Επειτα ξεδιπλώσε κι' αὐτὸς μιά ἐφημερίδα κι' ἀφοσιώθηκε στὴ μελέτη τῆς. 'Εγώ, νευριασμένος λίγο ἀπὸ τὴν παρουσία του, ἄρχισα να τὸν περιεργάζωμαι κρυφά. Φαινόταν μάλλον εδωρος. Τὸ ντύσιμό του εἶχε μιά ἐπιμελημένη κι' ἀρχοντική κομψότητα κι' έμοιαζε σαν ἀπόστρατος στρατιωτικός ἢ σαν συνταξιούχος δημόσιος ὑπάλληλος. 'Ο ἄγνωστος τέλος, ἀφοῦ

διάβασε τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ κύριο ἄρθρο μέχρι τὴν πιὸ ἀσημανητή ἀγγελία τῆς, τὴ διπλώσε προσεχτικά κι' ἔπειτα μοὺ εἶπε μ' ἀδιάφορο ὕφος:

—'Ονομάζομαι Γκασπάρ Γιγιώ. 'Ερχομαι δέκα χρόνια σ' αὐτὸ τὸ καφενεῖο και κάθεται πάντα σ' αὐτὴ τὴν γωνιά. Μά δὺ και λίγες μέρες ἔφυγε να ἀρρωστήσῃ. 'Αναγκάσθηκα να μείνω στὸ κρεββάτι ἑπτὰ μέρες. Καταλαθαίνετε τώρα τὴν ἔκπληξί μου, ὅταν σὰς εἶδα να κάθεται σ' ἀγαπημένο μου τραπέζι. 'Ανησυχῆσα μάλιστα, γιάτι φοβήθηκα ὅτι εἰσάσσε κανέναν ἀπὸ τοὺς φλύαρους και ζωηφόρο νέους, πού δέν σέβονται τοὺς γέροντες και τις ἀδυναμίες τους. Θέλησα να σὰς δοκιμάσω. Δυὸ ὄρες δέν κάνατε κανένα θόρυβο και δέν βγάλατε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σας. 'Ομολογῶ δτι γελιάστηκα. Εἰσάσσε ένας σοβαρός κι' ἀξιοπρεπὲς συντροφος. 'Χαρίστε μου, παρακαλῶ, τ' ὄνομά σας.

—Μπίλλυ Ντίκενς, τοὺ ἀπάντησα περίεργος. Σπουδάζω στὸ Πολυτεχνεῖο.

'Ο Γκασπάρ Γιγιώ ἤξερε ὄλους τοὺς καθηγητὰς μου. 'Ετσι μοὺ ὑποσχέθηκε να τους μιλήσῃ γιά μένα. Και χωρίσαμε σαν δυο καλοὶ φίλοι, γιά να συναντηθῶμε πάλι τὴν ἄλλη μέρα.

'Απὸ τότε εἶχαμε γίνε ἀχώριστοι. Κάθε βράδυ μὰς ἔβλεπαν καθισμένους στὴ γωνιά τοῦ μικροῦ καφενεῖου να συζητᾶμε ἢ να παίζουμε χαρτιά. 'Αφῆνα πάντα τὴν τύχη με τὸ μέρος του. Πράγμα πού τὸν ἔκανε να φανιάζεται ὅτι εινε ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος και να γελᾶται σαν παιδί ἀπὸ τὴν εὐχαριστήρι του. Τὸ μόνο πού ἤξερα ἀπὸ τὸν νεὸ αὐτὸ φίλο μου, ἦταν τ' ὄνομά του κι' ὅτι καθὸταν στὴν ὁδὸ Σαίντ-'Όνορε 120. Σύμφωνα με τὴν ὑπόσχεσί του, ὁ Γκασπάρ μίλησε στοὺς καθηγητὰς μου, οἱ ὅποιοι πράγματικά με βοήθησαν να ἔρθω ἀπὸ τοὺς πρώτους στις ἔξετάσεις μου. Γιά να τὸ δείξω τὴν ἐυγνωμοσύνη μου, δέν ἔπαυα να συγχάζω στὸ μικρὸ καφενεῖο και να τοὺ κάνω συντροφιά. Μά, ὅπως σοὺ ἀνέφερα, ἤμου ερωτευμένος. 'Αγαποῦσα μιά συμπαθήτρια μου, ένα σωστὸ διαβολοκόριτσο με ξανθὰ μαλλιά και μαύρα μάτια. 'ἤξερα ὅτι εἶχε ἄλλους εἰκοσι μὲσα στὴν καρδιά τῆς κι' ὥστόσο ἔπεμνα μοιραία να τὴν ἀγαπῶ και να ὑποφέρω γιά ἔκλειψήν. 'Η γνωριμία τοῦ Γιγιώ μ' εἶχε σώσει ἀπὸ τὴν τρέλλα και τὴν καταστροφή, μὰ δέν μ' εἶχε γιαιτρέψει ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου. 'Ο φίλος μου, ἀν και μ' ἔβλεπε να ὑποφέρω, ὥστόσο δέν μοὺ εἶχε ζητήσει να τοὺ δέ-

Ένα βράδυ, μιά παγωμένη νύχτα, γυρίζα ἀργά σπίτι μου...

ηγηθῶ τὴν ἱστορία μου. Κι' ἐγώ ἔκρυφα με πείσμα αὐτὴ τὴν ἀνέλπιστη ἀγάπη μου.

Πέρασαν δυὸ μῆνες κι' ἦρθε ὁ χειμῶνας. 'Ενας ἄγριος και τρομαχτικός χειμῶνας, πού ἔστρωσε μιά πιθαμὴ τὸ χιόνι στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ. 'Ο ἡλικιωμένος φίλος μου εἶχε να φανῇ στὸ καφενεῖο πέντε μέρες. 'Ομολογῶ ὅτι ἀνησυχῆσα και θέλησα να ἐξεκριθῶσὸς τι εἶχε γίνε.

—Διόλου ἄπιθανο να πῆνε κιόλας ὁ σκεφτόμου, καθώς πήγαινα να τὸν ἐπισκεφθῶ στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸν Σαίντ-'Όνορε. Τὸν βρήκα ἀρρωστο βαρεῖα. Εἶχε ἀδυνατίσει πάρα πολὺ και μόλις μπορούσε να μιλήσῃ. Μά ἐκείνο πού μοὺ ἔκαν' ἔξαιρετικὴ ἐντύπωση, ἦταν τὸ ὅτιπὸ του με τὰ πολυτελῆ δωμάτια του και τοὺς ὑπηρέτες του. Δέν φαναζόμουσ ποτὲ ὅτι ὁ Γκασπάρ Γιγιώ ἦταν τόσο πλούσιος. Και δέν μπορούσα να ἐξηγήσω τὴν εὐχαριστήρι εὕρισκε να περὶνὰ τὸ θράδυ του σ'έκεινο τὸ μικρὸ καφενεῖο τῆς ὁδο Ρασπατί. Μόλις μ' ἀντίκρουσε ὥστόσο ὁ παλιὸς φίλος μου, χαμογέλασ' εὐχαριστημένως και μοὺ ἔδωσε τὸ χέρι του.

—'Ἡμου βέβαιος ὅτι θὰ ἐρχόσουσ μοὺ εἶπε. Εἶσαι, ὅπως βεβαιώθηκα, καλὸς και ἡσυχος ἄνθρωπος. Σ' ἄρσει ἡ μελέτη, γι' αὐτὸ θά πᾶς μπροστὰ. Και τώρα θά σοὺ ὁμολογήσω κάτι. Βλέπεις, ἡ ἀρρώστεια μου δέν μ' ἄφησε να τελειώσω τὸ σχέδιό μου.

—Τὸ σχέδιό σας; τὸν ρώτησα.

—Ναί, φίλε μου, τὸ σχέδιό μου! Τόσο καιρὸ τώρα, δέν ἔκαν' ἄλλη δουλειά, παρὰ να σὲ κατασκοπεύω. 'Επρεπε να βεβαιωθῶ γιά τὸν χαρακτήρα σου και να δῶ ἀν εἶσαι ἀξιος να παντρευθῆς τὴν κόρη μου.

'Εγὼ τὰ εἶχα χαμένα. Δέν ἤξερα ἀν θά ἔπρεπε να τὸν εὐχαριστήσω ἢ να διαμαρτυρηθῶ γιά τὸ ἀσχημὸ παίγνιδι, πού μοὺ

είχε παίξει. 'Ο Τιγιά, βλέποντάς τ'ό διαταγμό μου, συνέχισε:

—Δέν σου είχα ποτέ μιλήσει γι' αυτήν. Θά δής, είνε πολύ χαριτωμένη και θά σέκανη εύθυσιμένο. "Άλλωστε, δέν θά σάς λειψή τίποτε. Είμαι, καθώς βλέπεis, άρκετά πλούσιος, ώστε νά σάς έξασφαλίσω τήν εύτυχία σας. Μά πριν νά σου τήν παρουσιάσω, ήθελα νά σέ ρωτήσω κάτι. Είν' έξέλευθερη ή καρδιά σου; Μπορείς ν' άναπήσης τήν κόρη μου;

—Ξέρεις, Φρέντ, ότι πάντα ήμουν ειλικρινής. Γι' αυτό και τότε τού άπάντησα μέ θάρρος:

—Κύριε Τιγιά, λυπούμαι πού θα σός κάνω νά στενοχωρηθήτε. 'Άλλ' από σπουδαστής άκόμα, είμαι τρελλά έρωτευμένος μέ μια συμφοιτήτριά μου. Ξέρω ότι δέν ενδιαφέρεται γιά μένα κι' ώστόσο σ'ότος δέν είνε λόγος πού νά μέ κάνη νά πάψω νά τήν αγαπώ. Φοβούμαι λοιπόν μήπως κόνω δυστυχισμένη τήν χαριτωμένη κόρη σας.

—"Άς τή ρωτήσουμε και τήν ίδια, πού άπάντησε κι' έγινεψε σ' έναν ύπνρέτη.

Και τότε συνέθε άπί, πού δέν μπορούσα ποτέ νά φαντασθώ. Στήν είσοδο τού διαματίου φάνηκε ή ώμορφη σωμαθήτριά μου, πού τόσο μ' είχε βασανίσει. 'Αχινοβόλουσε από τή χαρά και μου άπλωνε και τά δύο τής χέρια γιά νά φιλήσω. 'Εγώ είχα ζαλισθί από τήν εύτυχία μου και δέν μπορούσα νά σονέλω από τήν συγκίνησή μου. 'Εκλαιγα, γελοούσα και τέλος έσφιξα στήν άγκαλιά μου εκείνη τήν έσσητή ώμορφιά, πού είχε παίξει ένα χρόνο τώρα μέ τόν έρωτά μου.

Καθώς μου έξήγησαν κατόπι, εκείνη είχε βάλει τόν πατέρα τής νά γνωρισθί μαζί μ'ου και νά γίνη φίλος μου μ' ένα ψευτικό όνομα, γιά νά μου μορέση νά καταλάβη άν τήν αγαπώ πραγματικά.

'Αρραβωνιαστήκαμε μέ τήν Λουσυ ντέ Τολεράν, όπως ήταν τ' άληθινό όνομά τής και περάσαμε ένα χρόνο τρυφερής αγάπης. 'Ο πατέρας τής μάς κυάρωνε και θά έλεγε κανείς ότι ή εύτυχία μας τού έδινε δυνάμεις και τόν έκανε νά θέλη νά ζήση πού πολύ. Μά όλα τά πράγματα έχουν μια μέρα κάποιο τέλος.

Άίγες μέρες πρό τού γάμου μας, έλαθα ένα άνώνυμο γράμμα, στο όποιο μου κατηγγέλλετο ότι ή Λουσύ μ' άπατούσε μέ μια παλιά γνώριμία τής, πράγμα πού δέν άργησα κιάνας νά έξακριώσω. Μέ πληγωμένη τότε τήν καρδιά, έκοψα κάθε σχέση μέ τούς ντέ Τολεράν κι' άρχισα νά γλεντάω, γιά νά ξεχάσω τή λύπη μου.

—'Ενα βράδυ τού έπόμενου χειμάνος, άκρίβδης μια τέτοια παγωμένη βραδιά, τήν ώρα πού γυρίζα άργά στο σπίτι μου μεθυμένος, είδα νά μέ πλησιάσθί ένας άνδρας:

—Κύριε, κύριε, μου είπε μέ κλαψιάρικη φωνή, λυπηθήτε με! Λυπηθήτε τού παιδί μου...

'Εκείνο τόν καιρό όμως είχα γίνει κακός! Μισούσα όλο τόν κόσμο! Καθώς ήμουν ζαλισμένος από τού κρασί, τόν έσπρωξα βιάνασα κι' άνοϊεα τήν πόρτα μου. 'Ο άγνωστος έπεσε πάνω στο χιόνι! Κι' έκε' τόν βρήκαν τού πρωί όι ύπνρέτες μου πεθαμένο από τού κρύο. Ήταν ένας καλυμμένος γάρος και γι' αυτό έκριναν καλό νά μέ ειδοποιήσουν. Φαντάσου τώρα τή θλίψη μου, όταν άναγνώρισα τόν πατέρα τής Λουσύ ντέ Τολεράν! 'Ο δυστυχισμένος έχ' έρθει εκείνη τή νύχτα κρυφά γιά νά μέ παρακαλέση νά συγχωρήσω τή Λουσύ, πού είχε μετανοήσει γι' αυτή τήν έπιπολασιότητα τής.

Μά έγώ δέν τόλμησα πειά νά παρουσιασθώ μπροστά τής, φοβόμου ν' άντικρύσω τού βλέμμα τής!

Καταλαβαίνεις τώρα γιά ποιά λόγο άντραχιζώ, όταν άκούω μία φωνή μέσα στήν παγωμένη νύχτα νά μέ παρακαλή. Μου θυμίζει άμέσως τήν τραγική βραδιά τού θανάτου τού άτυχου πατέρα τής αγαπημένης μου Λουσύ.

Κι' αυτός ήταν ό λόγος άλλωστε πού δέν ξαναάφηρα ποτέ πειά στή ζωή μου.

ΑΝΤΡΕ ΣΩΜΙΕ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

«Στό βίο ενός άνδρος υπάρχουν δύο περίοδοι, κατά τίς όποιές δέν μπορεί νά καταλάβη μια γυναίκα: Τήν μία, όταν είνε άνώπατος και τήν άλλη, όταν παντρευτή!»

Κάποτε, ένας δάσκαλος, ό όποιος είχε χωρίσει τρεις γυναίκες, έλεγε στους μαθητάς του:

—'Η γλώσσα πού μιλάτε, λέγεται «μητρική», γιατί σπανίως σωμαίνει νά τήν μιλήσ ό πατέρας σας.

—'Ενας Σκωτζέζος κυνικός λέγει:

«Όταν μια γυναίκα άπλώνει τού χέρι τής σ' έναν άνδρα, εκείνος πρέπει νά βάλη τού δικό του στήν τσέπη του!»

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΓΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Σ τού πτηνοπωλειών.
'Ο πελάτης.—Είπες ότι αυτός, ό παπαγάλος έχει μάθει νά βρίζη στα γέρα;

'Ο πτηνοπώληξ.—Μάλιστα, κύριε. 'Αν ήκε πριν σ' έναν... παπά, τού όποιου είχαν περικόμει τού μισθό!...

Σ η μεία τών καιρών.
'Ο δάσκαλος.—"Άν ένας έργάτης τελειώση μια δουλειά σ' έξη μέρες, σέ πόσες μέρες θα τήν τελειώσουν ζήν έργάτες;
'Ο μαθητής.—Δέν θά τήν τελειώσουν ποτέ.
'Ο δάσκαλος.—Ποτέ; Πώς ποτέ;
'Ο μαθητής.—'Απλούστατα: Όι έξη έργάτες θα κάνουν άπεργιά!...

Τίμια πληρωμή.
'Ο δικηγόρος.—Τί θά μου δισαρσ άν άποδείξω τήν άθωότητα σου γιά τήν κλοπή πού σέ κατηγόρησ;
'Ο λαοποδύτης.—Τά μισά, απ' όσα έγω κλέμει!

Μεταξύ φίλων.
'Άστα, φίλε μου.—'Επαθα ένα καζο μ' ένα κορίτσι στήν πλάξ, πού δέν λέγεται: Τής έκανα κόρτε και έκείνη άμέσως ρώναξε ένα πόλιμα.

—'Εσύ είσαι τυχερός 'Εγώ κορτάριζα στήν πλάξ ένα άλλο κορίτσι κι' άμέσως ρώναξε έναν... παπά!...

Μεταξύ άρραβωνιασμένων:
'Εκείνη.—'Ορίστε! Πάρετε πίσω τόν άρραβώνα σας. 'Αγαπώ έναν άλλου.
'Εκείνος.—'Οστε έ-σι, έ: Μπορείς νά μου δώσης τ' όνομά του και τήν διεύθυνσή του;
'Εκείνη (τρομαγμένη).—Σκοπέεις νά τόν σκοτώσης;
'Εκείνος.—'Οχι, νά τού πουλήσω τού δα χτυλίδι.

Σ τού δικαστήριου:
'Ο πρόεδρος.—'Ισχυρίζεσαι ότι ό κατηγορούμενος, σούκλεψε τήν όμπρέλλα, έδώ και δύο μήες;
'Ο κατηγορός.—Μάλιστα κύριε πρόεδρε.

'Ο πρόεδρος.—Και γιάτί δέν τόν μίηυσε τόσο καιρό;

'Ο κατηγορός.—Γιά... νά προλάβη νά μου τήν επιδιωρώση, κύριε πρόεδρε!...

Μεταξύ έρωτευμένων:
'Εκείνη.—Και μετά τόν γάμο μας θα έξακολουθής νά μ' αγαπάς, χρυσό μου;
'Εκείνος.—'Ούτε σιζήτησις, αγάπη μου: Δέν μπορείς νά φαντασθής πόσο μ' άρέσουν ή παντρευμένες!

Μεταξύ φίλων:
—'Εμαθα πώς σωμαπήσε ύπερβολικά τήν Καίτη...
—'Ανοησίες! Δέν θέλω πειά ούτε νά τή βλέπω.
—'Τσακωθήκατε λοιπόν;
—'Οχι, Παντρευθήκαμε.

'Η χήρα.—Μπορείτε νά μου πητε πόσο χρονών είμαι;
'Ο νεαρός φίλος τής (μέ διαταγμό).—Μά υποθέτα...
'Η χήρα.—Πρέπει όπωσδήποτε νά σχηματίσετε μια γνώμη. Κυττάξέτε με καλά!

'Ο νεαρός φίλος τής.—'Εχω σχηματίσει πολλές κυρία... 'Εκείνο όμως τού όποίον μέ άπασχολεί, είνε άν πρέπει νά σάς κάνω δέκα χρόνια νεώτερη γιά τήν ώμορφία σας ή δέκα χρόνια μεγαλύτερη γιά τήν έξυπνάδα σας.
Κόκκαλο ή χήρα.

Σ τού σχολείου:
'Ο δάσκαλος.—Τί θά πη τιμότης;
'Ο μαθητής.—Νά κρατάμε τήν ύπόσχεσή μας.
'Ο δάσκαλος.—Και σωφροσύνη;
'Ο μαθητής.—Νά μόν τήν έκτελούμε ποτέ.

—'Είνε αλήθεια, μπαμπά, ότι τά μεγάλα αυτιά, σημαίνουν γενναιοδωρία;
—Ναί, παιδί μου: Γενναιοδωρία... τής Φύσεως!

